

בס"ד

דבר תורה- מעשה מבת מלך

רבי נחמן מספר מעשה על מלך שבטעות שולח את ביתו אל ה"לא טוב".
המשנה למלך הולך לחפש אותה, ולכל אורך המעשה רבי נחמן מפרט את כל תלואותיו הקשות והמפרכות, כל נפילה ורגעי יאוש, כל בכי ותחנונים, כל פעולה שדרשה כל כך הרבה מאמץ. הכל מפורט לפרטי פרטים.
ואחרי שהוא סיפר לאורך כל המעשה על הדרך הקשה עד שהוא הגיע לבת המלך, מגיעה הפסקה האחרונה- כתובה בקצרה, ללא שום קושי רציני, הכל קורה בנינוחות, ולבסוף בכלל לא מסופר איך הוא הצליח לשחרר אותה. כאילו שכבר אין צורך לפרט ולהסביר; שזה פשוט ומובן מאליו. בימים האלה, ובכלל, אנחנו במסע התקרבות לשלמותו של הקב"ה. חזרה בתשובה.
כל אחד מתחיל מרמתו שלו ושואף להגיע לפסגת הטוהר. וכולנו מרגישים, בעיקר בהתחלה, מידי פעם אם לא תמיד, שכל המצוות, הלכות, עבודת המידות זה עניין כל כך מגביל, כל כך מרסן, מפריע להנאה מהחיים ולחופש הרוחני והגשמי.
זה מרגיש לא טבעי, שאנחנו הולכים נגד הדרך לאושר, ולא לכיוונה כמו שאנחנו מאמינים. במעשה רבי נחמן מראה את המסע הזה במסעו של המשנה למלך, בפירוט על כל קושי וכל בכי. זה מייאש; אבל רגע לפני שהוא נשבר מגיעה הישועה והכל נראה טוב פתאום, כל כך טבעי וללא שום קושי רציני.
גם לנו, במסע שלנו לשלמות קשה. בוכים, מתחננים, מתאמצים, מתייאשים. אבל כשאנחנו באמת נהיה קרובים, דרך החיים הזאת תיראה טובה, נינוחה, נכונה, ובסוף זה יהיה כל כך טבעי, פשוט ומובן מאליו.
אין הרבה שכבר שם, אבל יש כאלה שכן, ומה שנותר לנו לעשות זה להאמין להם שזאת הדרך הנכונה ולהמשיך לשאוף למעלה.
נחזיק באמונה חזק, כי היא התקווה היחידה שלנו כשכל החצים מראים שהדרך לאושר היא אחרת. כשהגיון עוזב, שם האמונה צריכה להוביל. מאחלת לכולנו שנצליח להתקרב כמה שיותר לקב"ה,

ושזה יהיה הכי טוב וטבעי. ♥

אשמח לשמוע שאלות/תגובות - 052-533-5828

לסיפור המלא-

[https://he.wikisource.org/wiki/%D7%A1%D7%99%D7%A4%D7%95%D7%A8%D7%99_%D7%9E%D7%A2%D7%A9%D7%99%D7%95%D7%AA_\(%D7%91%D7%A8%D7%A1%D7%9C%D7%91\)%D7%9E%D7%90%D7%91%D7%99%D7%93%D7%AA_%D7%91%D7%AA_%D7%9E%D7%9C%D7%9A](https://he.wikisource.org/wiki/%D7%A1%D7%99%D7%A4%D7%95%D7%A8%D7%99_%D7%9E%D7%A2%D7%A9%D7%99%D7%95%D7%AA_(%D7%91%D7%A8%D7%A1%D7%9C%D7%91)%D7%9E%D7%90%D7%91%D7%99%D7%93%D7%AA_%D7%91%D7%AA_%D7%9E%D7%9C%D7%9A)

הכר את הי"ור

קוראים לי שובאל גולדמן,
לומד באלון מורה (פנימיה מלאה),
גר בהר נוף בירושלים, ומדריך בסניף אריאל ששם.
הסניף זה משהו חשוב בחיים שלי.

מה שהביא אותי להקים את הנוער המתנדב, זה שרציתי לעזור לחברים מהשכבה שלא היה להם מספיק שעות במעורבות חברתית ולסתם לבני נוער שרוצים לתת מעצמם, וביחד עם זה ראיתי שיש הרבה אנשים ומוסדות שחסרים להם מתנדבים וצריכים עזרה, אז חיברתי בין שני הדברים. רציתי שבני הנוער של היום יעשו דברים משמעותיים בשעות הפנאי, ושלא יבזבזו את הזמן על דברים חסרי ערך כמו סדרות, סרטים, וכולי..

רציתי לעזור ולהוסיף טוב בעולם..
חוץ מעשייה ולעשות טוב, אני מקבל מזה דברים טובים לחיים שלי, הם מלאי עשייה ולא משעמם לי, אני מרגיש אחרי כל התנדבות מסופק, וגאווה עצמית.
יש גם מקרים של מאחורי הקלעים שאני שומע, וזה עושה לי הרגשה של גאווה יחידה.

אני מרגיש שהבחירה הזאת שינתה לי את החיים לטובה.
אני שמח בה ממש, ומרגיש שאם מישהו ירצה משהו, אבל באמת ירצה- הוא יצליח.
וזו תובנה שקיבלתי לחיים שלי.

אני משתדל לנצל את הזמן, ואני חושב שאם אני לוקח על עצמי משהו, אז אני לוקח אותו עד הסוף.
וזה מוסיף לי הרבה משמעות בחיים שלי.

מזל טובים חודש תשרי

אוריה דוד, ד' תשרי, 16
שירה כץ, ח' תשרי, 15
שובאל גולדמן, י"ט תשרי, 17
נעמי פוקס, כ"א תשרי, 16
איתי אלביליה, כ"א תשרי, 16
שלמה גמליאל, כ"א תשרי, 16
חמה וינקלר, כ"ג תשרי, 15
אריאל אלפרט, כ"ה תשרי, 18

אז תשלחו להם מזל טוב ואם עדיין לא מילאתם את השאלון, תמלאו אותו עכשיו.

גבר חיל

טור אישי

יום אחד קיבלתי הודעה, שנכתב בה: "הלילה בחצות מתכנסים ברחבה של ב"ח סורוקה לאמירת סליחות לרפואתו של סא"ל בראל חדריה שמואלי".

ישר נבהלתי, לא הבנתי מה קורה, בכלל לא ידעתי שיש חייל שנפצע, כמוכן שמיד בדקתי וראיתי שהוא נפצע באורח קשה מאוד מירי בגבול עזה. כאב לי מאוד לשמוע את הסיפור הזה. אמרתי ישר תהילים, אז אמרתי ישר תהילים, והרגשתי סוג של אחריות על המקרה הזה, אחריות לאומית....

ידעתי שהחייל שנפצע הוא חלק מהעם שלנו והדבר היחיד שיש לי לעשות זה להתפלל...

כששאלתי את המשפחה וחברות הם אמרו שגם הם שמעו עליו. היה נראה שבאמת כל עמ"י שמע על זה, וכל עמ"י התאחד סביבו והתפלל לרפואתו.

חברות שלי שהיו בסליחות לרפואתו סיפרו שהן ראו את כל האחדות סביב בראל, וסיפרה משם חוויות.

האמת, הסיפורים האלה מאוד ריגשו אותי, זה היה מדהים לראות את האחדות של העם, זה היה מהמם לראות איך כל עמ"י, על כל גווניו, רוצה דבר אחד, שבראל ימשיך לחיות. אני, לצערי, לא יכלתי להגיע....

ואז, יום אחד בלי שהתכוונתי לזה בכלל חברה שלי אמרה לי "הוא נפטר" שאלתי "מי נפטר?" למרות שכבר היה לי ברור לגמרי שהחייל בראל חדריה שמואלי הוא זה שנפטר.

באותו רגע כמעט בכיתי, נשכתי את שפתי וההרגשתי תחושה שאי אפשר להסביר אותו במילים, אפשר לקרוא לה אשמה ואפשר לקרוא לה גם אחריות.

מדוע?

קודם כל הרגשתי שלא עשיתי מספיק למענו. מפני שכחלק מהעם הזה אני יכולתי להתפלל יותר ולהשתדל יותר לרפואתו. שנית כל מפני שבהסתכלות כללית יותר על המציאות שגרמה למותו של בראל, הלב שלי נמלא עצב על כך שלא עשיתי כלום כדי לשנות אותה. אני מאמינה שהמדינה שלנו היא ממש חלק גדול מהגאולה אך המצב כרגע הוא מורכב, כמעט בכל החזיתות, במערכה מול עזה (שבה בראל נפצע), גם שמה שקרה לא מזמן בערים המעורבות, גם בזירה הפוליטית והמדינית, וגם מבחינת האחדות של העם.

ואני שואלת את עצמי, איך זה שלא עשיתי שום דבר?? אני שמעתי הרבה על תקופת קשות בעם, המחתרות, הפרטיזנים, הנוער שם לב שמשנה קורה ומיד הוא התחיל לפעול ולצעוק את מה שהוא רוצה, הוא צעק את זה במעשים. אז הלוואי שגם אני, שגם אנחנו היינו מצליחים לצעוק את הצעקה שלנו, שגם אנחנו היינו מצליחים לשנות, להשפיע על המציאות, להוסיף אחדות בעם הזה, שנדע ונבין שאנחנו עם אחד, וכולנו יהודים, ולא משנה אם יש לנו חילוקי דעות ובעיות, אנחנו צריכים להתייצב ביחד מול איובנו, בלי פחד, וגם לנצח! אז אני רוצה לומר לכם שאני גאה בכם, בנוער המתנדב, קבוצה גדולה של בני נוער שפועלת בלי הפסקה בכל הכוח כדי שיהיה פה טוב יותר, כדי להוסיף טוב, כדי להוסיף אהבה, כדי להזכיר כולנו עם אחד ואנחנו פה אחד בשביל השני ואם מישהו מזדקק לעזרתנו אנחנו נשכח מיד מכל הבעיות והסכסוכים ונבוא לעזור.

כל הכבוד, תמשיכו לפעול בכל הכוח!

אוהבת אתכם, בת ציון

תמיד תענו מאלי לזכור ותקבלו מאלי לשכוח

הכשרונוער

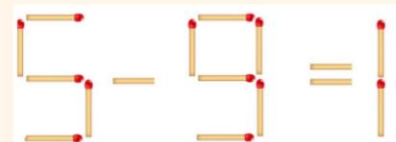
אני מכינה קליגרפיה
(ציור ממילים) שעשויה
מטקסטים יהודיים
עשיתי עד עכשיו
ציפורים בשקיעה
משיר השירים, אישה
מדליקה נרות שבת
מאשת חיל, דולפין
מפסוקי בריאת העולם,
כליזמר מתהילים...

נגה טלמון 16

חידה:

הזז גפרור אחד כדי
שהתשובה תהיה נכונה

חפשו אותנו הנוער המתנדב

עמוד וידויים

- יש לי קראש ענק על מישו מהנוער
הוא גם חתיך אש וגם כזה גבר,
וואו פשוט מעריצה את הבנאדם. בת 15.
- החרמתי לפיטוסי (נריה) את הכיפה
והסתובבתי איתה בירושלים. הולם אותי. (אני בת).
- אני גרה בישוב שאין בו דיבור בין בנים לבנות,
והנוער המתנדב סידר לי יציאה משותפת
עם אחד הבנים בגילי. אחלה דייט.
- אני מתפדחת לבקש מעלי סלפי, אבל הוא כוכב הילדות
שלי.
- אכלתי בהתנדבות בבית החולים איזה 10 ארטיקים.
- ביום אחד חביב ובהיר קבעתי לי התנדבות בעיר
לשמח חולים זה נחמד ומדהים וכמובן שנרשמו 10 אנשים
שלמים אך אוי ואבוי איזה נורא
יום למחרת הם ביטלו במהרה
ואני נותרתי לבדי עם הצרה הצרורה עד ששבותי
המדהימה והיקרה החליטה שלא מבטלים בשום ברירה גם
איילת המלכה למשימה נרתמה
וסוף הסיפור- ההתנדבות התקימה!
- היינו בהתנדבות בחווה,
והאחראי התקשר אלי ושאל אם כל
הכבשים בסדר ומסודרות, ואני כזה: "כן, הכל מעולה",
למרות שכל הכבשים ברחו והיו מפוזרות,
ואז אני קולטת אותו מאחורי...

דנוער המתנדב לחת מכל הלב

בדיחות וחידות

למה דבורה הולכת לברייכה? לצורך
מה תמיד עולה ואף פעם לא יורד?
איפה יש עצים בלי
בתים יערות בלי
עצים נהרות בלי
דגים?

זה קל כמו נוצה אבל אפילו האיש
הכי חזק בעולם לא יכול להחזיק
אותו לכמה דקות

איש אחד הולך ברחוב ולפתע רואה
משוגע שמחזיק נעל קשורה לרצועה.
איש: יפה הכלבה שלך
משוגע: זו לא כלבה זו נעל
האיש מבולבל ושואל אז למה אתה
מחזיק אותה ברצועה?
משוגע: השתגעתי? מה אתה רוצה
שהיא תנשך אותי?

שאלה: איך מורידים
מהקיר בבית משוגעים?
תשובה: אחד מחזיק את
התמונה וכל השאר
שוברים את הקיר

חולה אחד מגיע לרופא והרופא אומר
לו: יש לי שתי בשורות בשבילך, אחת
רעה והשניה רעה מאוד.
הרעה היא שיש לך שבוע לחיות והרעה
מאוד היא שאני מחפש אותך כבר
שישה ימים

זיזה דבר לא שואל שאלות
אבל תמיד עונים לו?

אם אתה אומר את השם שלי אתה הורג אותי, מי אני?

יוסי: אני יכול לצאת לשירותים?
המורה: למה?
יוסי: כי משעמם לי בשיעור
גב. מפי הכתב: מה המורה שואלת את
זה אז בכלל שאלה טיפישית

שאלה: איך לוכדים ארנב?
תשובה: מתחבאים
מאחורי שיח ועושים
קולות של גזר

W **WIZIT**

תודה לכתבים המדהימים שלנו! לשושן אאירה על פינת הדברתורוחודש,
ליהודה פאר על פינת ההומור, לבת ציון על הסור אישי, תודה לעדיה
המראיינת של פינת הכר את הרכו, לתאיר חיימי, רחלי שורק, יעל פוקס, בת
ציון אך נעמי פוקס. ולכל הרכיזי איזורים, צוותים, ולאחיועם פנש הרכות
פעילים חדשים. ומי שהגיע להתנדבויות והיה חלק מהנוער התותח הזה.
תודה לשובאל על היוזמה של הנוער ועל התמונות, הסבלנות, השיחות
ההודעות וכל העשייה והחשיבה האינסופית שלו לטובת כלנו כל הזמן.
תודה לכל האחראי התנדבויות: שובאל גולדמן, נעם אלון, שבות עמי שפיץ,
רחלי משרקי, אביטל סופר, אריאל אלפרט, נחלה שפיץ, איילת השחר גולדמן,
נגה דינר, אלישיב מזולי, אוריה רוס, מעיין לסקר, רגנה אלון, נעמי פוקס, בת
ציון אך, ערבה גוטליב, הודיה וינטר, דוד הרשקוביץ, נריה יהודה, שירה כץ,
מעיין שמעון, נריה פיטוסי, תהילה וולף, לעלי ינקוביץ על צילום ועריכת
הסרטון תדמית, איתמר רצון, בת אור צעיר, מרים נמברג, בניהו וידר,
תודה ליחיאל צדוק על הביט.

תודה לגעם על ארגון ההתנדבויות וצירוף אריאל בנות לנוער, לאלישיב שצירף את אריאל בנים, לרכזי צוותים: תהילה, רננה, בת ציון, מיטב, נעם, רחלי, נריה יהודה, נריה פיטוסי, אלישיב, איתן, וכל האחראי התנדבויות: לאחינועם פנש רכות הפעילים חדשים, לרכזי האיזורים: הלל גוטמן, צופיה אלפסי, בניה אגמון, אוריה רוס, מעייני לסקר, דוד הרשקוביץ, עמיה גולדשטיין, ידידיה לדר, יהונתן כהן, אביטל סופר. אם שכחתי מישו אז תודה ענקית וסליחה, ניפגש בירחוננוער הבא, מוזמנים לכתוב לתהילה וולף - 051-223-540